

ἀκίνητα εἰς τὴν θύραν, πῆς μὲν ἡ δύο καταπόσεις, ἀλλ' ἦτον ἡδὴ νεκρά, καὶ πᾶσα συνδρομή ἀπέβη καὶ ταῖα!

— 'Ὅχι, ἀρέντη, ἐγὼ ντὲ πίνει πρῶτα κυρά.

'Αλλὰ τὸ πάθος τὴν παρέφερεν, ἔλαβε ταχέως το δοχεῖον, τὸ ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη της καὶ ἐντὸς δευτέρου λεπτοῦ ἔπιεν ὅλον τὸ περιεχόμενον.

— 'Αχ Τεέ μου! Τεέ μου! ἀνεφώνησε θεωροῦσα μὲ λυπηρότατον ὄμμα τὸ κενὸν δοχεῖον, ἐγὼ ντὲν μπόρεσε κάμη ἄλλοιως Κατῶς ἔφερε τὸ νερό σ' τὸ στόμα μου, ἐγὼ ντὲν μπόρεσε πλιά νὰ τὸ βγάλῃ μὰ Τεέ μου! τί κάνει μέσα σ' τὴν κοιλιὰ μου . . . , καίει σὰ φωτιά . . . 'Αχ! ἀρέντη, τρελὰ τέκηκα Νὰ πιῇ ἀκόμα, ἀρέντη, νὰ πιῇ.

Εἰς τελευτὰ δὲ πλείστους ὕψωσε τὴν κεφαλὴν τῆς συζύγου του καὶ ἐπίσχιζε νὰ εἰσάγῃ εἰς τὸ στόμα της κοιλίαιρα τινὰ ὕδατος· πλὴν εἰς μάτην! αἱ δυνάμεις τῆς δυστοχοῦς εἶχον τοσοῦτον ἐκλείψει, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ καταπίῃ. Τὸ αἶμα ἀπεσύρθη ἡδὴ ἐντελῶς ἀπο τοῦ προσώπου της, καταλιπὼν νεκρικὴν ἐπ' αὐτοῦ ὠχρότητα, οἱ θάκοι ἡμικλειστοὶ ὀφθαλμοὶ της παρουσίαζον τὴν ἐπιθανάτιον στυλπνότητα, τὰ ἄκρα ἤρχισαν νὰ ψυχραίνωνται . . . ἡ σκληρὰ τοῦ θανάτου χεὶρ εἶχεν ἐγγίσει τὴν δυστυχὴ! . . .

— Γεώργιε, Γεώργιε ἐψύθυρσεν, ἀπαυδοῦσα ἀσθενῶς τὴν χεῖρα τοῦ συζύγου της, μὲ φωνὴν δὲ τρέμουσαν καὶ μόλις ἀκουομένην, ἀπο . . . θνήσκω, ἀπο . . . θ . . . ὀλιβερώς ὑπεφέλλετε. Καὶ συλλέξατα διὰ τελευτῆαν φορὰν τὰς ἐκλείπουσας δυνάμεις της, περιέσφιξεν ἐπὶ τοῦ στήθους της περιπαθὺς τὸ παρ' αὐτῇ ἄθῳ καὶ ἀπαθῶς τὰ πάντα θεωροῦν τέκνον της . . . ἀλλὰ μετ' ὀλίγον αἱ χεῖρές της παρέρυσαν, βάνιδες ψυχρῶ καὶ κολλήδους ἰδρωτὸς ἀνεράνησαν ἐπὶ τοῦ πλεῖστοῦ μετώπου της, οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας, τὸ τελευταῖον τοῦτο τῆς ζωῆς δαίγμα, κατέστησαν ἄτακτοι, βραβεῖς καὶ ἀδύνατοι, καὶ τέλος ἐξέλιπον ὁλοτελῶς. . . . 'Ἐν τῇ τελευταίᾳ δὲ ἀγωνίᾳ της, ἐνατενίσασα ὀλιβερώς τὸ προσφιλὲς τέκνον της, ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν δυστυχὴ σύζυγόν της, ἰστάμενον κατηφῆ καὶ μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας παρὰ τὸν ἀνακλινόμενον, ὡς νὰ ἤθελε τῷ εἶπῃ «Μὴ λυπεῖσαι διὰ τὴν ἀπώλειάν μου, ἰδοὺ σοὶ ἐναπολείπεται ὁ προσφιλὴς μας Κάρλος, τὸ τιμαλφέστατον τοῦτο τοῦ ἐρωτὸς μας ἐνέχυρον περιποιήθητι αὐτό»

Μόλις δὲ μετὰ μακρὰν καὶ ἐπίμονον περιποίησιν ἠδυνήθημεν νὰ διατώσωμεν τὸ κινδυνεὸν ἄθῳν βρέφος. 'Επειδὴ δ' οὐριος προσέπνευσεν ἡδὴ ἄνεμος, ἡ γαγκάστην, καθ' ὅσον μάλιστα εἶχομεν ἐκπληρώσει τὸ χρέος μας, ν' ἀναχωρήσω εἰς τὸ πλοῖόν μας ἀπευθύνας πρὸς τὸν θερησκευτικὸν τινας κρηγόρητηριους λόγους πρὸς τὸν ἀπαρμυῆσθον πλοίαρχον.

Ὅτε δ' εἶχεν ἀπομακρυνθῇ ὀλίγον ἡ λέμβος μας, στραφεῖς εἶδον τὴν πτωχὴν μαύρην ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἀποχαριετούσαν ἡμᾶς διὰ χειρονομίων καὶ κραυγῶν ἄλλοχότων . . . 'Εἰς δ' ἐγὼ ἐτοιμαζόμεν νὰ τὴν ἀποχαριετήσω, τὴν εἶδον εἰσπληθῆτα ἐν τῇ θαλάσῃ! . . . 'Ἡ δυστυχὴς! δὲν ἤθελαν νὰ ἐπιζήσῃ μετὰ τὸν θάνατον τῆς κυρίας της . . . 'Ἐστρεψα τὴν λέμβον, ἐφθάσαμεν ἐκεῖ, τὴν ἀνεστείραμεν μετ' ὀλίγον,

ἀλλ' ἦτον ἡδὴ νεκρά, καὶ πᾶσα συνδρομή ἀπέβη καὶ ταῖα!

Διον. I Οἰκονομόπουλος.

ΑΔΑΝΣΩΝΙΑ ἢ ΔΑΚΤΥΛΩΤΗ.

(Adansonia Digitata)

'Ο Κολοσσὸς ὕψους τοῦ φυτικοῦ Βασιλείου ἔλαττει νει κατὰ τὰς δυτικὰς ἀμώμαδας γαίας τῆς Ἀφρικῆς καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν Σενεγάλην. 'Ο πρῶτος Εὐρωπαϊὸς περιηγητὴς, ὅστις τὸν εἶδεν, ἦτον ὁ Θερμώτο, καὶ ὁ πρῶτος Βοτανικὸς, ὅστις περὶ αὐτοῦ ἔφηρεν ἦτον ὁ Πλάτος. 'Αλπίνος.

Πάντα τὰ ὄργανα τοῦ δένδρου τούτου εἶναι ὑψηλὰ καὶ ὑπερμεγέθη· τὸ κυρίως σῶμα τῆς ῥίζης ἐκτείνει καὶ ὑπερέχει εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, οἱ δὲ πλάγιοι διακλαδισμοὶ τῆς, οἵτινες ἐκτείνονται ὀριζοντιῶς, καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους, ἔχουσι πολλὰς ῥαχίς καὶ ἑκατὸν πεντήκοντα ποδῶν!

'Ο κυρίως κορμὸς (ἦτοι ἡ γυμνὴ τοῦ δένδρου βάση) εἶναι πολλὰ ὑψηλός, διότι, σπανίως ὑπερβαίνει τὰ δώδεκα πόδας· ἀλλὰ τὸ πᾶχος καὶ ἡ περιφέρεια τοῦ καταντῶσι μυθώδη· διότι, εἶναι ἐβδομήκοντα πρὸς τὴν ὀκτώδεκοντα ποδῶν, τοῦτέστι, τὸ στέλεχος τῆς διαμέτρου τοῦ ἡλίου γαλλικῶν μέτρων! 'Επὶ δὲ τῇ γυμνότητι τούτου κορμοῦ φύονται κλάδοι ἀναλόγου ἐκτείνεσθαι, τῶν ὁποίων αἱ μέτριά διακλαδῶται εἶναι ὑψηλὰ καὶ παχεῖς μὲ τοὺς κορμούς τῶν μεγαλητέρων δένδρων τοῦ κλίματός μας.

'Επειδὴ δὲ οἱ κλάδοι οὗτοι ἐκτείνονται ὡς ἐπὶ πλεῖστον ὀριζοντιῶς, καὶ ἐκτενόμενοι θίγουν τὰ γέρατα αὐτῶν τὴν γῆν, σχηματίζουσιν οὕτως ἄνθη καὶ εὐρεῖν θαυμάτην σκιάδα, ὑπὸ τὴν ὅσην αἱ κάθητοι τοῦ ἡλίου ἀκτίνες ποτὲ δὲν εἰσὶν ἐν ἴσῳ, καὶ ὑπὸ τὴν ὁποίαν καταφεύγουσιν οἱ ἐν πρώτῳ καὶ κατοικοὶ τῆς Σενεγάλης. 'Ὅθεν ὁμοίαν Ἄδανσωνίαν μακρόθεν μὲ ὑπερμεγέθη ἡμισφαίριον πρᾶττον ὄγκον ἔχοντα διάμετρον μεγαλητέραν 150 ποδῶν, καὶ ὁ θεῶν αὐτὴν νοεῖται εἶναι ὁ δάσος ὁλόκληρον, καὶ οὐχὶ ἐν μόνον δένδρον.

'Ο φλοιὸς ὁ καλύπτων τὸν κορμὸν καὶ τοὺς κλαδισμούς τῆς Ἀδανσωνίας μόλις ἔχει ἐνείνα γρᾶμμῶν πᾶχος. Εἶναι δὲ τρυφερός, ὁμαλός, καὶ ἰσχυρὸς, τὸ δὲ ὑπ' αὐτὸν ἔχον εἶναι λευκὸν καὶ μαλακόν.

Τὰ φύλλα τοῦ δένδρου τούτου εὐκταὶ ἐπὶ τὰς κλάδων κατ' ἐναλλαγὴν, εἶναι ἑμιστά, δακτύλων (δηλ. συντίθενται ἐκ 3, 5, ἢ 7 συλλαρίων, δακτύλων εἰδῶς ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ μίσχου κειμένων). 'Ἐν τῷ σπονδύλῳ δὲ τούτων τῶν φυλλορίων ἔχει σπῆμα ὡς δὲ, σφηνοειδὲς πρὸς τὴν βάσιν διαστενόμενον· τὸ μεγαλῆτερον αὐτῶν εἶναι τὸ μεσαῖον ἔχον πέντε κτύλων μήκος καὶ 2 δακτύλων πλάτος· ὁ δὲ μετὰ